

Arrest

nr. 230 743 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. MILLEN
Tongersesteenweg 4/1
3730 HOESELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 september 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. MILLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, treedt op 14 juni 2008 in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 1 juli 2008 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 27 maart 2009 wordt deze visumaanvraag ingewilligd.

Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een F-kaart geldig van 20 mei 2009 tot 20 mei 2014.

Op 6 mei 2013 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd, op 3 september 2013 wordt hij opnieuw ingeschreven.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 19 mei 2015 wordt verzoeker bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden wegens huisdiefstal en verduistering en knevelarij door ambtenaar. Verzoeker tekent verzet aan.

Op 9 januari 2015 wordt verzoeker ambtshalve geschrapt.

Op 11 januari 2017 vraagt verzoeker om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 3 maart 2017 wordt verzoeker na verzet veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden wegens huisdiefstal en verduistering en knevelarij door ambtenaar, met uitstel gedurende drie jaar behalve de voorhechtenis.

Op 24 maart 2017 wordt de identiteitskaart van verzoeker afgenomen.

Op 8 augustus 2017 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris om verzoeker terug in zijn vorige administratieve toestand te plaatsen.

Op 29 september 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 23 mei 2018 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden wegens gewone diefstal

Op 19 augustus 2018 wordt een administratief verslag – illegaal verblijf opgesteld.

Op 18 juli 2019 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis.

Op 10 september 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Aan de Heer:

Naam: B.

Voornaam: H.

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats: K.

Nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig verblijfstitel.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 23.05.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verduistering en knevelarij door ambtenaar, gelden, effecten, roerende zaken, huisdiefstal, feiten waarvoor hij op 03.03.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gedurende 3 jaren behalve de voorhechtenis.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene verblijft minstens sinds 04.04.2009 in België (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 18/07/2019).

Uit het administratief van betrokkene blijkt dat hij reeds een eerste maal werd afgevoerd van ambtswege op 06.05.2013. Betrokkene was op 14.06.2008 gehuwd te Tunesië met de Belgische onderdane. Op basis van dit huwelijk werd hem dan ook een verblijfsrecht toegestaan (F kaart). De echtscheiding heeft plaatsgevonden op 28.02.2013. Hij werd van ambtswege afgevoerd bij beslissing van 06.05.2013. In november 2013 werd hij opnieuw ingeschreven en werd hem een nieuw onbeperkt verblijf toegekend (F kaart) aangezien hij niet langer dan één jaar het land verlaten had. Op 09.01.2015 werd hij andermaal afgevoerd van ambtswege. Op 11/01/2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. De administratie heeft geen gunstig gevolg aan zijn aanvraag gegeven. Sinds 29/09/2017 werd de betrokkene afgevoerd van ambtswege - geen recht op verblijf. Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 23.05.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verduistering en knevelarij door ambtenaar, gelden, effecten, roerende zaken, huisdiefstal, feiten waarvoor hij op 03.03.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gedurende 3 jaren behalve de voorhechtenis.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht ingevuld op 18.07.2019, in België te verblijven sinds 09.09.2009 op basis van gezinshereniging; in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten; niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; hier een Belgische dochter te hebben nl. B. F. waarvan de moeder ziek zou zijn en hij zijn dochter niet alleen kan achterlaten aangezien zij hem nodig heeft.

Betrokkene was op 14.06.2008 gehuwd te Tunesië met de Belgische onderdane. Op basis van dit huwelijk werd hem dan ook een verblijfsrecht toegestaan (F kaart). De echtscheiding heeft plaatsgevonden op 28.02.2013. Hij werd van ambtswege afgevoerd bij beslissing van 06.05.2013. In november 2013 werd hij opnieuw ingeschreven en werd hem een nieuw onbeperkt verblijf toegekend (F kaart) aangezien hij niet langer dan één jaar het land verlaten had. Op 09.01.2015 werd hij andermaal afgevoerd van ambtswege. Op 11/01/2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. De administratie heeft geen gunstig gevolg aan zijn aanvraag gegeven. Sinds 29/09/2017 werd de betrokkene afgevoerd van ambtswege - geen recht op verblijf. Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Meneer haalt geen medische problematiek aan die een bevel in de weg zou staan. Wat betreft betrokkenes gezins- en familieleden: uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan aantonen niet langer dan een jaar te zijn weggeweest uit het land. De meest recente periode waarin zijn aanwezigheid wordt betwist is deze van 24.05.2014 tot 8.02.2016. Indien betrokkene nog zo recentelijk heeft kunnen reizen, is het bij gebrek aan contra-indicaties redelijk te stellen dat hij dit heden nog steeds kan. Gezien hij zijn aanwezigheid niet heeft bewezen, kan evenmin gesteld worden dat zijn gezins- en familieleden wordt geschonden.

Kennelijk heeft hij zijn gezins- en familielevens in België niet ononderbroken verdergezet, derhalve is een (tijdelijke) onderbreking van dit gezinsleven naar aanleiding van dit bevel niet onredelijk. Het staat betrokkene vrij zijn gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Het staat betrokkene overigens tevens vrij zich na terugkeer naar eigen land, of enig ander derde land waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Betrokkene heeft op 11.01.2017 een nieuwe aanvraag tot herinschrijving ingediend maar aan deze herinschrijving werd op 08.08.2017 geen gevolg gegeven (betekend op 09.08.2019).

De overheid acht dat de gedragingen van de betrokkene, een gevaar vertegenwoordigt voor de samenleving. Deze gedraging is in strijd met de zeden en gebruiken van de bevolking.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, *Volkerenrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 23.05.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verduistering en knevelarij door ambtenaar, gelden, effecten, roerende zaken, huisdiefstal, feiten waarvoor hij op 03.03.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gedurende 3 jaren behalve de voorhechtenis.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-, er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene verblijft minstens sinds 04.04.2009 in België (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 18/07/2019).

Uit het administratief van betrokkene blijkt dat hij reeds een eerste maal werd afgevoerd van ambtswege op 06.05.2013. Betrokkene was op 14.06.2008 gehuwd te Tunesië met de Belgische onderdane. Op basis van dit huwelijk werd hem dan ook een verblijfsrecht toegestaan (F kaart). De echtscheiding heeft plaatsgevonden op 28.02.2013. Hij werd van ambtswege afgevoerd bij beslissing van 06.05.2013. In november 2013 werd hij opnieuw ingeschreven en werd hem een nieuw onbeperkt verblijf toegekend (F kaart) aangezien hij niet langer dan één jaar het land verlaten had. Op 09.01.2015 werd hij andermaal afgevoerd van ambtswege. Op 11/01/2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. De administratie heeft geen gunstig gevolg aan zijn aanvraag gegeven. Sinds 29/09/2017 werd de betrokkene afgevoerd van ambtswege — geen recht op verblijf. Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene verblijft minstens sinds 04.04.2009 in België (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 18/07/2019).

Uit het administratief van betrokkene blijkt dat hij reeds een eerste maal werd afgevoerd van ambtswege op 06.05.2013. Betrokkene was op 14.06.2008 gehuwd te Tunesië met de Belgische onderdane. Op basis van dit huwelijk werd hem dan ook een verblijfsrecht toegestaan (F kaart). De echtscheiding heeft plaatsgevonden op 28.02.2013. Hij werd van ambtswege afgevoerd bij beslissing van 06.05.2013. In november 2013 werd hij opnieuw ingeschreven en werd hem een nieuw onbeperkt verblijf toegekend (F kaart) aangezien hij niet langer dan één jaar het land verlaten had. Op 09.01.2015 werd hij andermaal afgevoerd van ambtswege. Op 11/01/2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. De administratie heeft geen gunstig gevolg aan zijn aanvraag gegeven. Sinds 29/09/2017 werd de betrokkene afgevoerd van ambtswege — geen recht op verblijf. Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Tunesië.”

Op 10 september 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing:

“Aan de Heer:

Naam: B.

Voornaam: H.

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats: Kasserine

Nationaliteit: Tunesië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10.09.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 23.05.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verduistering en knevelarij door ambtenaar, gelden, effecten, roerende zaken, huisdiefstal, feiten waarvoor hij op 03.03.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gedurende 3 jaren behalve de voorhechtenis. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde; Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht ingevuld op 18.07.2019, in België te verblijven sinds 09.09.2009 op basis van gezinshereniging; in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten; niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; hier een Belgische dochter te hebben nl. B. F. waarvan de moeder ziek zou zijn en hij zijn dochter niet alleen kan achterlaten aangezien zij hem nodig heeft.

Betrokkene was op 14.06.2008 gehuwd te Tunesië met de Belgische onderdane. Op basis van dit huwelijk werd hem dan ook een verblijfsrecht toegestaan (F kaart). De echtscheiding heeft plaatsgevonden op 28.02.2013. Hij werd van ambtswege afgevoerd bij beslissing van 06.05.2013. In november 2013 werd hij opnieuw ingeschreven en werd hem een nieuw onbeperkt verblijf toegekend (F kaart) aangezien hij niet langer dan één jaar het land verlaten had. Op 09.01.2015 werd hij andermaal afgevoerd van ambtswege. Op 11/01/2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. De administratie heeft geen gunstig gevolg aan zijn aanvraag gegeven. Sinds 29/09/2017 werd de betrokkene afgevoerd van ambtswege – geen recht op verblijf. Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Meneer haalt geen medische problematiek aan die een bevel in de weg zou staan. Wat betreft betrokkenes gezins- en familielevens: uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan aantonen niet langer dan een jaar te zijn weggeweest uit het land. De meest recente periode waarin zijn aanwezigheid wordt betwist is deze van 24.05.2014 tot 8.02.2016. Indien betrokkene nog zo recentelijk heeft kunnen reizen, is het bij gebrek aan contra-indicaties redelijk te stellen dat hij dit heden nog steeds kan. Gezien hij zijn aanwezigheid niet heeft bewezen, kan evenmin gesteld worden dat zijn gezins- en familielevens wordt geschonden.

Kennelijk heeft hij zijn gezins- en familielevens in België niet ononderbroken verdergezet, derhalve is een (tijdelijke) onderbreking van dit gezinsleven naar aanleiding van dit bevel niet onredelijk. Het staat betrokkene vrij zijn gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Het staat betrokkene overigens tevens vrij zich na terugkeer naar eigen land, of enig ander derde land waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Betrokkene heeft op 11.01.2017 een nieuwe aanvraag tot herinschrijving ingediend maar aan deze herinschrijving werd op 08.08.2017 geen gevolg gegeven (betekend op 09.08.2019).

De overheid acht dat de gedragingen van de betrokkene, een gevaar vertegenwoordigt voor de samenleving. Deze gedraging is in strijd met de zeden en gebruiken van de bevolking.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland, § 54). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een

primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene verblijft minstens sinds 04.04.2009 in België (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 18/07/2019). Uit het administratief van betrokkene blijkt dat hij reeds een eerste maal werd afgevoerd van ambtswege op 06.05.2013. Betrokkene was op 14.06.2008 gehuwd te Tunesië met de Belgische onderdane. Op basis van dit huwelijk werd hem dan ook een verblijfsrecht toegestaan (F kaart). De echtscheiding heeft plaatsgevonden op 28.02.2013. Hij werd van ambtswege afgevoerd bij beslissing van 06.05.2013. In november 2013 werd hij opnieuw ingeschreven en werd hem een nieuw onbeperkt verblijf toegekend (F kaart) aangezien hij niet langer dan één jaar het land verlaten had. Op 09.01.2015 werd hij andermaal afgevoerd van ambtswege. Op 11/01/2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. De administratie heeft geen gunstig gevolg aan zijn aanvraag gegeven. Sinds 29/09/2017 werd de betrokkene afgevoerd van ambtswege – geen recht op verblijf. Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Op 3 oktober 2019 wordt verzoeker gerepatrieerd.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Verzoeker werd op 3 oktober 2019 gerepatrieerd, zodat de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd, met name het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gevraagd naar het belang dat verzoeker nog zou hebben inzake de eerste bestreden beslissing, geeft de advocaat van verzoeker aan zich naar de wijsheid te gedragen.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd, zodat verzoeker geen actueel belang meer heeft bij zijn beroep inzake deze beslissing.

Het beroep is niet ontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, met name het inreisverbod

3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die luiden als volgt:

“3.1. Eerste middel: schending van het redelijkheidsbeginsel- beslissing tot verwijdering van het grondgebied en inreisverbod ten overstaan van de veroordelingen die verzoeker opliep en zijn familiale belangen (dochter) in België

1. Concluant werd twee maal veroordeeld in België voor diefstal waarbij verzoeker één maal veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel en één maal tot 10 maanden effectieve gevangenisstraf op basis waarvan verweerster haar beslissingen nam.

2. Het belang van het kind van concluant (dochter van 9 jaar !) heeft een primordiaal karakter inzake de beslissing omtrent het verblijf van concluant en neemt dan ook een bijzondere plaats in wanneer verweerster diende te oordelen over het al dan niet verwijderen van verzoeker van het Belgische grondgebied.

3. In de bestreden beslissingen wordt totaal geen concrete belangenafweging gedaan, wordt niet concreet nagegaan welke contacten er tussen vader en dochter zijn, wordt niet gekeken naar de jonge leeftijd van de dochter van verzoeker,...kortom er wordt in casu geen concrete belangenafweging gedaan tussen aan de ene kant de openbare orde en aan de andere kant het gevaar dat concluant zou opleveren op basis van zijn strafblad.

4. Concluant is dan ook van oordeel dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd en dat om die reden de beslissingen van verweerster - minstens - geschorst dient te worden in afwachting van de vernietiging van de bestreden beslissing.”

“3.2. Tweede middel: schending van het zorgvuldigheids- en fairplaybeginsel

1. Verzoeker is van oordeel dat zorgvuldigheids- en fairplay-beginsel eveneens geschonden wordt doordat aan verzoeker, die niet naar Tunesië kan terugkeren) een opdracht zou kunnen zijn

Verzoeker merkt tevens op dat de veroordelingen van meer dan één jaar dateren waarbij verweerster, voorafgaand aan de beslissingen, dus één jaar verder in de maatschappij woont en / of werkt zonder dat er enige problemen zijn geweest.

2. Verzoeker is dan ook van oordeel dat op grond van het tweede middel de beslissing van 11 september 2019 inhouden het bevel om het grondgebied te verlaten en inhoudende een inreisverbod van 8 jaar geschorst / vernietigd dient te worden.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Het eerste middel voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel – beslissing tot verwijdering van het grondgebied en inreisverbod ten overstaan van de veroordelingen van verzoeker en zijn familiale belangen (dochter) in België.

Het tweede middel voert de schending aan van het zorgvuldigheids- en fair play beginsel.

Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.³

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁴

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van het fairplaybeginsel, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden. Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij haalt dat zij in België tweemaal veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf.

Zij haalt aan dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft en dat er geen concrete belangenafweging gebeurde tussen de belangen van de openbare orde en het gevaar dat verzoekende partij zou uitmaken.

Verzoekende partij is van oordeel dat hierdoor het redelijkheidsbeginsel geschonden zou zijn.

2. Verzoekende partij merkt nog op dat zij niet terug kan keren naar Tunesië.

De veroordelingen dateren van meer dan een jaar geleden en sedertdien zouden er zich geen problemen meer hebben voorgedaan.

Weerlegging

Ten aanzien van beide middelen samen

1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de wet van 15 december 1980
(...)
Bovendien dient er gewezen te worden op het bovenstaande waaruit blijkt dat deze maatregel uitgevoerd werd en dat het beroep op dit vlak onontvankelijk is.
2. De tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wordt op haar beurt geschraagd is op artikel 74/11, §1, vierde lid waarbij dit artikel concreet stelt dat:
“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”
Concreet is het inreisverbod gebaseerd op het feit dat verzoekende partij herhaaldelijk veroordeeld werd voor ernstige feiten waarvoor zij reeds tientallen jaren gekend is bij Belgische justitie. Deze feiten worden niet ontkend door verzoekende partij, maar er wordt gesteld dat er op heden geen daadwerkelijke bedreiging meer te ontwaren zou zijn in haar hoofde.
3. Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de wet volgt niet dat het vereist is dat een aantasting van de openbare orde bekleed is met een actueel karakter en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in haar beroep, maar enkel dat deze aantasting een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. .
Terecht verwijzen de bestreden beslissingen naar het voorgaande in het dossier waarbij verzoekende partij verschillende malen veroordeeld voor ernstige feiten.
Hieruit blijkt dat er tot op recente datum feiten voorkomen die de bestreden beslissing afdoende schragen.
4. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid 1° Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken.
Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt. Verwerende partij verwijst terecht naar de reeks strafrechtelijke veroordelingen waarvan verzoekende partij het voorwerp uitmaakte om haar beslissing te schragen. Verzoekende partij betwist deze niet, maar is van mening dat deze feiten zich in het verleden bevonden en dat er op heden geen sprake kan zijn van een ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde.
Verwerende partij verwijst hiervoor naar de argumentering ten aanzien van dit actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde.
5. Bij een goede lezing van het verzoekschrift blijkt verzoekende partij ook het belang van het kind op te werpen als argument.
Voor wat het hoger belang van het kind betreft, dient verwerende partij vast te stellen dat het kind geen partij is bij deze zaak en dat verzoekende partij geen persoonlijk belang heeft dit onderdeel van het middel.
Verwerende partij kon terecht vaststellen dat het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM in dit geval niet is vastgesteld.
Verwerende partij oordeelde terecht dat verzoekende partij zich niet voor zijn eigen voordeel te dienen kan beroepen op het hoger belang van het kind, aangezien met het kind klaarblijkelijk geen gezinsleven werd beleefd, laat staan aangetoond en dat niets de verzoekende partij belet om een relatie met zijn dochter aan te gaan via telefoon of internet, indien hij dit wenst.
Ook het Grondwettelijk Hof merkte in een arrest van 13 juli 2017 op dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft.
6. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Er is geenszins sprake van een automatisme of standaardmotivering.
De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.
7. Verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.
De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden.
Het middelenonderdeel dient op dit vlak dan ook als onontvankelijk beschouwd te worden

8. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.¹² Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.¹³

9. De opgeworpen middelen zijn bijgevolg ongegrond.”

3.3. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel inzake de afweging tussen de veroordelingen die verzoeker in België opliep en zijn familiale belangen, met name die van zijn Belgische minderjarige dochter. Verzoeker wijst erop dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft. In de bestreden beslissing wordt volgens verzoeker totaal geen concrete belangenafweging gedaan. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker de vader is van een Belgische minderjarige dochter. Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van Hoofdstuk I. “*Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg*” van de vreemdelingenwet van toepassing zijn op de vader of de moeder van een minderjarige Belg die deze Belg vergezellen of zich bij hem voegen (artikelen 40 tot en met 47 van de vreemdelingenwet).

Aan verzoeker werd een inreisverbod opgelegd met een duur van acht jaar. Uit het gehoor van verzoeker op 18 juli 2019 bleek dat hij melding maakte van zijn Belgische dochter die bij zijn ex-echtgenote verblijft. Hij vermeldde ook dat hij zijn kind niet alleen wilde laten want haar moeder is ziek en ze heeft hem nodig.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers familieleden in België het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht ingevuld op 18.07.2019, in België te verblijven sinds 09.09.2009 op basis van gezinshereniging; in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten; niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; hier een Belgische dochter te hebben nl. B. F. waarvan de moeder ziek zou zijn en hij zijn dochter niet alleen kan achterlaten aangezien zij hem nodig heeft.

Betrokkene was op 14.06.2008 gehuwd te Tunesië met de Belgische onderdane. Op basis van dit huwelijk werd hem dan ook een verblijfsrecht toegestaan (F kaart). De echtscheiding heeft plaatsgevonden op 28.02.2013. Hij werd van ambtswege afgevoerd bij beslissing van 06.05.2013. In november 2013 werd hij opnieuw ingeschreven en werd hem een nieuw onbeperkt verblijf toegekend (F kaart) aangezien hij niet langer dan één jaar het land verlaten had. Op 09.01.2015 werd hij andermaal afgevoerd van ambtswege. Op 11/01/2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. De administratie heeft geen gunstig gevolg aan zijn aanvraag gegeven. Sinds 29/09/2017 werd de betrokkene afgevoerd van ambtswege – geen recht op verblijf. Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Meneer haalt geen medische problematiek aan die een bevel in de weg zou staan.

Wat betreft betrokkenes gezins- en familieleden: uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan aantonen niet langer dan een jaar te zijn weggeweest uit het land. De meest recente periode waarin zijn

aanwezigheid wordt betwist is deze van 24.05.2014 tot 8.02.2016. Indien betrokkene nog zo recentelijk heeft kunnen reizen, is het bij gebrek aan contra-indicaties redelijk te stellen dat hij dit heden nog steeds kan. Gezien hij zijn aanwezigheid niet heeft bewezen, kan evenmin gesteld worden dat zijn gezins- en familielevens wordt geschonden.

Kennelijk heeft hij zijn gezins- en familielevens in België niet ononderbroken verdergezet, derhalve is een (tijdelijke) onderbreking van dit gezinsleven naar aanleiding van dit bevel niet onredelijk. Het staat betrokkene vrij zijn gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Het staat betrokkene overigens tevens vrij zich na terugkeer naar eigen land, of enig ander derde land waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Betrokkene heeft op 11.01.2017 een nieuwe aanvraag tot herinschrijving ingediend maar aan deze herinschrijving werd op 08.08.2017 geen gevolg gegeven (betekend op 09.08.2019).

De overheid acht dat de gedragingen van de betrokkene, een gevaar vertegenwoordigt voor de samenleving. Deze gedraging is in strijd met de zeden en gebruiken van de bevolking.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, *Volkerenrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland, § 54). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Inzake de duur van het inreisverbod van acht jaar wordt het volgende overwogen:

"Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Hoger in de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over de elementen van openbare orde:

"□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 23.05.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verduistering en knevelarij door ambtenaar, gelden, effecten, roerende zaken, huisdiefstal, feiten waarvoor hij op 03.03.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gedurende 3 jaren behalve de voorhechtenis. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde; Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt."

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij zich concreet uitspreekt over de vraag of verzoeker als vader van een minderjarige Belg deze Belg vergezelt of zich bij haar wenst te voegen. De beschouwingen over de vroegere verblijfstoestand van verzoeker betreffen de relatie met zijn ex-echtgenote en het feit of verzoeker al dan niet in België verbleef.

Uit de hierboven weergegeven motieven blijkt dat de elementen van openbare orde die verzoeker ten laste worden gelegd twee veroordelingen betreffen: een veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen van 3 maart 2017 tot een definitieve gevangenisstraf van acht maanden met uitstel gedurende 3 jaren behalve de voorhechtenis wegens verduistering en knevelarij door ambtenaar, gelden, effecten, roerende zaken, huisdiefstal en een veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen van 23 mei 2018 wegens gewone diefstal. De verwerende partij besluit, louter op basis van deze veroordelingen, enerzijds dat de feiten een winstgevend karakter hebben zodat er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde en anderzijds dat uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt. De concrete feiten die ten grondslag liggen aan deze veroordelingen worden niet verduidelijkt en blijken niet uit de stukken van het administratief dossier.

Inzake verzoekers familiaal en gezinsleven met zijn Belgische dochter beperkt de verwerende partij zich ertoe te stellen dat verzoeker, nadat hij zijn verblijfsrecht verloren had, niet terug in zijn vroegere toestand kon worden geplaatst omdat hij zijn aanwezigheid op het grondgebied niet had bewezen en dat daarom *“evenmin (kan) gesteld worden dat zijn gezins- en familieleven wordt geschonden”*. De verwerende partij vervolgt dat verzoeker *“zijn gezins- en familieleven in België niet ononderbroken (heeft) verdergezet, derhalve is een (tijdelijke) onderbreking van dit gezinsleven naar aanleiding van dit bevel niet onredelijk.”* Hierbij neemt de verwerende partij louter de motieven uit het bevel om het grondgebied te verlaten over en verliest zij uit het oog dat huidig bestreden inreisverbod met een duur van acht jaar geen *“bevel”* is en dat er *in casu* geen sprake is van een *“tijdelijke”* onderbreking van het gezinsleven. Huidige bestreden beslissing houdt een verbod in van acht jaar om terug te keren op Belgisch grondgebied. In dit verband mag een grondiger en zorgvuldiger motivering worden verwacht inzake verzoekers Belgische minderjarige dochter, en niet louter een overname van de motieven uit het bevel.

In de bestreden beslissing wordt ook vermeld dat verzoeker, eens hij teruggekeerd is naar zijn eigen land of een ander land waar hij een legaal verblijf heeft, een nieuwe aanvraag gezinshereniging kan indienen. Hierbij verliest de verwerende partij opnieuw uit het oog dat het *in casu* om een inreisverbod gaat, en dat in dat geval eerst de opheffing of opschorting van dit inreisverbod moet worden gevraagd. De verwerende partij rept hierover met geen woord.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, die een inreisverbod met een duur van acht jaar betreft, niet met de nodige zorgvuldigheid is te werk gegaan. Zij heeft niet voldoende verduidelijkt waaruit de ernst van de bedreiging voor de openbare orde bestaat en zij heeft onvoldoende rekening gehouden met de belangen van het Belgisch kind van verzoeker.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat de beslissing betreft van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate ze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET